

Lucy Jane Wood

Uncharmed

Vertaald uit het Engels door Pauline Onderwater

A.W. Bruna Uitgevers

Suiker en spreuken

De belofte en kracht van een kleine traktatie vormen misschien wel het meest magische denkbeeld dat een geest kan manifesteren. De potentie die ze bevat, net buiten bereik, is een geschenk dat tot geweldige dingen kan leiden. Het is goedbedoelde bedotterij en stil gebed. Het is een mok warme, zijdezachte koffie die tussen koude handen wordt geklemd, in ruil voor opstaan voor het ochtendkrieken. Het fleurige kleurenpalet van supermarktbloemen voor het afmaken van een to-dolijst, de folie knisperend tegen een netje sinaasappels, een geplet brood. Of de belofte aan jezelf dat er te midden van alle gekte een kostbaar halfuur wordt gereserveerd voor rust en stilte, lezen en ontsnapping, waarin niets anders is toegestaan terwijl benen opgetrokken zijn en een deken de wereld weghoudt. Een kleine beloning kan alles veranderen.

Elke kleine onderhandelingsgelofte heeft eenzelfde onweerstaanbare magie in zich, maar de meeste mensen zijn het er waarschijnlijk wel over eens dat hun favoriete traktatie een zoete is – en de allerbeste daarvan waren altijd bij Bakkerij Celestial te vinden. Iedereen die de bakkerij kende kocht zichzelf om met een bezoekje. Als ze hun stapel werk maar afkregen, hun veeleisende dagelijkse beslommeringen, dan mochten ze als beloning de geur van geroosterde

kaneelsuiker die door de straat dreef volgen tot ze bij de luifel met snoepkleurige strepen kwamen. Er leek bij Celeste, zoals de vaste klanten het waren gaan noemen, een onaardse charme in de lucht te zweven. De onweerstaanbare aantrekkingskracht van die plek, roze en ravissant op de hoek van Maple Row in Londen, zou wellicht kunnen worden verklaard door al het lekkers binnen. Aan de andere kant had het misschien ook wel iets te maken met de eigenaar.

Toen Annie Wildwood er net was ingetrokken en alles roze geverfd had, leek de bakkerij op een ochtend zomaar ineens te zijn verschenen, als uit het niets, in een wolk van rozig lentelicht en mistige poedersuiker tevoorschijn gekomen. Binnen enkele dagen wist iedereen dat Celeste en de charmante uitbater iets speciaals waren. Betoverend zelfs. Het kleine feitje dat Annie daadwerkelijk kon toveren was slechts een bijzaak. Alles werd bovenal met liefde gemaakt, maar in de tweeëndertig jaar dat ze leefde had Annie ontdekt dat suiker en spreuken een zeer onweerstaanbare, heerlijke combinatie vormden. ‘Ik ben bang dat Joe net de laatste soes heeft gekregen,’ zei Annie met een gebaar naar een oudere man die knipoogde en zwaaide terwijl hij de winkel uit liep, dolblij dat hij zoveel geluk had gehad. ‘Maar er is nog één karamelleclair met jouw naam erop, Olive.’

‘Dat vind ik helemaal prima, snoes,’ zei Olive en haar vermoeide ogen rimpelden. De vrouw, met zandkleurig haar dat uit een rommelig knotje piekte, draaide zich naar de rij klanten die achter haar stond te wachten en straalde zelfvoldaan omdat ze hun voor was. Niet dat zij zich ergens zorgen om hoefden te maken; Celeste gaf de bezoekers vaak op precies het juiste moment de laatste van hun favoriete baksels.

Annie zag haar kans schoon toen Olive in haar handtas

rommelde en ze wapperde met haar vingers in de richting van de laatste éclair, de witte chocola erbovenop glanzend als marmer. Een flits lichtroze *Proprius Minutia*-vonken sprenkelden door de lucht en de letters van 'Olive' trokken zichzelf in sierlijk schuinschrift over het glazuur. Vanaf het moment dat ze vijf jaar geleden met de bakkerij was begonnen, had Annie al snel gemerkt dat klanten veel te veel in beslag werden genomen door de reden voor hun zoete beloning om te beseffen dat er iets zo onbeduidends als magie een rol speelde. Hekserij in de niet-wiccawereld was nog niet eens zo lastig te verbergen als je zou denken.

Eigenlijk had Annie tegenwoordig helemaal geen tijd meer voor gepersonaliseerde lekkernijen. Sinds Celeste in de wijde omtrek bekend was geworden, had ze nog amper een moment overgehad voor de zwieren en krullen waaraan ze in het begin zoveel waarde had gehecht, maar die kleine details maakten nu juist het verschil. Ze was niet iemand die de kantjes ervanaf liep. Annie wilde dat elk bezoek aan Celeste speciaal was.

'Goede dag gehad?' riep Annie over haar schouder terwijl ze de glazen stolp optilde en de éclair met haar tang pakte, waardoor er een klodder luchtige gemberkoekroom uit één kant van het baksel barstte. Het vroege avondlicht stroomde door het erkerraam van de bakkerij, waardoor de hele zaak een perzikkleur kreeg. De vroege herfst van september had voor geknisper van oranjekleurige bladeren over de stoep buiten gezorgd en toen de deur openzwaaide en ze in een windvlaag opdwarrelden, ritselden ze op de achtergrond van het geklets in het overvolle koffietentje.

'Stille chaos,' zei Olive schouderophalend. 'Het is een en al stille chaos tegenwoordig.' Door de bekentenis verflauwde haar glimlach tot iets ongemakkelijkers en de glans in haar ogen werd wat doffer.

Annie ervoer een schokje, want ze voelde diep in haar botten dat ze nodig was – zoals ze dat altijd kon voelen. Het was een gevoel dat aan haar trok, als een rank van een klimop die zich om haar ribben wikkelde. Ze voegde een plak kaneelappel toe om het geheel af te maken en stopte het toen allemaal in een klein doosje met een lint eromheen geknoopt. Olive pakte het voorzichtig aan, alsof de zoetheid erin een medicijn was. Er stond nog steeds een rij geduldige klanten bijna tot aan de deur, ondanks het feit dat het al bijna sluitingstijd was. Maar Annie zou toch nog wel wat extra tijd vinden, nadat ze allemaal geholpen waren.

‘Heb je tijd voor thee, Ol? Ik ga bijna sluiten,’ zei Annie zachtjes terwijl ze over de toonbank leunde. ‘Dan kun je me helpen het bananenbrood op te maken dat ik overheb.’

Olive zag er dolblij uit, maar toen aarzelde ze. ‘Ik weet dat je het druk hebt. Ik wil niet dat je je opwindende avondplannen verpest voor mij.’

‘Waar haal je die zogenaamde “opwindende avondplannen” vandaan? Ik denk dat die prima even kunnen wachten,’ antwoordde Annie, die het idee vrolijk wegwuifde. Ze negeerde het rukje in haar borstkas van het verlangen om naar huis te gaan aangezien ze al sinds de vroege uurtjes op de been was.

Toen Celeste uiteindelijk leeg was, greep ze haar kans om het roze bordje van OPEN naar DICHT te draaien voordat er weer iemand met een smekende blik zijn neus tegen het raam zou drukken. Annie had haar medewerkers Faye en Pari (ondanks hun protesten) uren geleden al naar huis gestuurd, omdat ze niet wilde dat ze hun kostbare avond in de bakkerij doorbrachten. Annie wist hoezeer je die tijd moest koesteren en ze zou dat nooit in de weg willen staan – niet als ze alles net zo gemakkelijk in haar eentje kon afhandelen.

Eindelijk kwam Annie, gewapend met twee vorken en een enorm stuk kruidig, nootachtig brood dat naar zondagmiddagen in oktober smaakte, bij Olive in de erker zitten, net toen de eerste sterren buiten verschenen.

‘Nou, brand maar los.’

Het gemarmerde bananenbrood was geen toevallige keus; Annie had hem er speciaal voor uitgekozen. Het aftreksel van een bemoedigingsbrouwsel (kamille, vederlicht, een tocht vlinderadem, met de klok mee roeren...) dat ze door de zout-zoete karamelsprenkel had gesmolten, zou de komende paar nachten wat troost bieden. Annie luisterde naar hoe Olives leven was veranderd, drukker en leger tegelijk sinds ze haar man was verloren, haar jeugdliefde. Annie serveerde thee vermengd met troost en zei tegen haar dat zij alleen maar kon dromen van zo’n soort liefde. Tegen de tijd dat Olive klaar was, een zeldzaam uur alleen voor haar, weg van de kinderen, zaten haar schouders wat hoger doordat ze het gewicht van haar zorgen had gedeeld. De paarlemoeren wandlampen wierpen hun flakkerende licht op de zwart-witte tegels en een deken aan kruimels bespikkelde het geschulpte tafelkleed.

Dit soort ontmoetingen waren niet zeldzaam voor Annie. Sterker nog, ze leek ze onbewust aan te trekken. En nog belangrijker, ze wendde zich er nooit van af. Celeste was altijd bedoeld als meer dan service met een glimlach; het was service met oprechte vriendschap. Ze zorgde ervoor dat ze elk detail van de dagen van mensen onthield – alles van afspraken tot kinderen, van herinrichten tot examenresultaten. Annie wist altijd wat ze moest zeggen om alles iets lichter te maken. Geen detail was te klein om zich te herinneren en geen gunst was te veel gevraagd. Haar hart was zacht en vol voor iedereen.

De dagen bij Celeste begonnen heel vroeg en eindigden

nog later. Het resultaat van haar harde werk, want ze móést het wel laten werken toen ze eenmaal de deur van de bakkerij voor het eerst had opengedaan, achter het glas gelegen om bewonderd te worden. Een bonte schakering pastelkleurige macarons elke ochtend, nog voor zonsopkomst, in de keuken van de mengkom naar de oven naar een bord getoverd. Kaneelbroodjes gekromd als roosvensters. Onberispelijke fruittaartjes geglaceerd als glas-in-loodramen. Chocolade zo romig dat hij aan gesponnen zijde deed denken. Delicate croissants in de vorm van zeeschelpen en boterzachte *pains au chocolat* bezield met het gevoel en de smaak van het gouden uur. Haar fijne neus voor suiker en spreuken en haar voorliefde voor bakken waren echt wat waard. Sinds ze een jong meisje was, wist Annie al hoe belangrijk een zoete traktatie was; dat die de ergste buien kon veranderen, de donkerste dagen kon verlichten, een beetje hoop aan een zwaar gemoed kon brengen.

‘Wie is vanavond de gelukkige man?’ vroeg Olive met een veelbetekenende uitdrukking op haar gezicht. Ze pakte haar tartanjas en propte een verdwaald stuk speelgoed te rug in haar immer overstromende handtas.

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’ Annie veinsde onschuld terwijl ze hun lege borden wegruimde en haar met bloem besmeurde roze schortje met ruches losknoopte. De meeste dingen in haar leven waren een bepaalde tint roze en daar week ze zelden van af.

‘Je kunt de klok erop gelijkzetten. Donderdag toch? En op donderdag heb je altijd een date.’ Olive wiebelde veelbetekenend met haar vinger. ‘Vrijdagen zijn met je meiden. Maandagen is de Cake Club hier tot laat, om het begin van de week voor iedereen een beetje op te vrolijken. Dinsdag is voor je leerwerk, woensdagavonden voor spontane plannen. Ik weet niet zeker wat er spontaan is aan je spontane

plannen van tevoren plannen, maar...' Olive schudde lachend haar hoofd. 'Je bent een wonder, Annie. Waar je de tijd vandaan haalt om te slapen weet niemand.'

'Je kent me,' zei Annie, terwijl ze goedgehumeurd haar schouders ophaalde. 'Ik hou er gewoon van als alles georganiseerd is.'

Olive klakte met haar tong. 'Je hebt "georganiseerd", en dan heb je nog hoe jij alles doet, dame. Wat is er mis met je door de stroom te laten meevoeren?'

Annie probeerde dat niet kleinerend op te vatten. Zo voelde het namelijk altijd wel, als mensen haar wezen op haar behoefte om overal eerst over na te denken. 'Alles is gewoon beter als er een mooie strik omheen zit, vind je niet?' Met haar handen in haar zij knikte ze ad rem naar het kleine doosje dat Olive in haar handen had, met haar eclair en crumble erin. De glans op het oudroze lint knipperde op precies het goede moment terug, alsof er een hoog pinggeluid bij had moeten zitten. Annie maakte in gedachten een herinnering om magische 'pings' toe te voegen aan haar krachten als ze ergens de tijd kon vinden. Dat zou een schattig detail zijn.

Olive mompelde afkeurend. 'Maak het hem niet te moeilijk, oké? Zodra ze je ontmoeten, kunnen ze niets meer beginnen. Ik heb het talloze keren met eigen ogen gezien. Ik kan niet anders dan medelijden met ze hebben. Arme kerels.'

Toegenegen rolde Annie met haar ogen. 'Ik geef enkel wat ik krijg.'

'Het komt denk ik door die shampoo die je gebruikt. Je moet de volgende keer maar even vertellen welk merk het is,' mompelde Olive terwijl ze zich omdraaide om weg te gaan. *Splendor coma* was een bezwering die Annie zich al eeuwen geleden aan haar kaptafel meester had gemaakt –

dezelfde middag dat ze op vijftienjarige leeftijd haar krachten had gekregen, voordat haar moeder haar richting belangrijker zaken had gestuurd. Net genoeg volume, een berekenende hoeveelheid glans. Een nooit misselijkmakende geur die bleef hangen als ze zich omdraaide, zoete kokos en verse vanille. Zelfs in het druiligere weer in Londen ging haar haar nooit hangen.

Annie hield de deur open en Olive vertrok met het doosje in haar handen geklemd. Een vochtige mist gaapte over de vroege avond en bedekte de geplaveide straat met een nevelige regen die siste als die contact maakte met de koude lucht. 'Ik ben er altijd, Ol, als je weer eens wilt praten.'

Olive bleef even staan om haar hand om die van Annie te slaan. 'Je bent echt een topper, Annie. Wat zouden we allemaal zonder jou moeten?' Ze schudde haar hand stevig en oprecht. 'Ik zie je later deze week, snoes.'

Annie klikte de koperen grendel dicht en liet haar voorhoofd met een diepe zucht tegen de voordeur rusten. Het gesprek met Olive was zwaar geweest; hartzeer, verlies en verdriet hingen aan haar vingertoppen, tintelend tegen haar magie als tegenwerkende krachten. Maar Annie stond zichzelf slechts een seconde stilte toe om alles weg te slikken.

Ze wierp een blik op de staande klok in de hoek van het koffiezaakje en veegde een verdwaalde veeg chocola van de rug van haar hand af aan de zoom van haar schort, dat nog steeds losgeknoopt om haar heen hing. Ze zat een beetje krap in de tijd aangezien ze de winkel nog moest sluiten, zich moest opfrissen en dan naar het restaurant moest... Annies mond vertrok in een minieme grimas terwijl ze haar to-dolijstje voor de avond naliep, maar in een oogwenk was de glimlach terug. Gelukkig was haar specialisme in bezweringen altijd heel nuttig gebleken voor transformatieve magie.

Ze liep sneller op weg naar de achterkamer en liet de golvende gordijnen van het koffiezaakje langs de koperen rails glijden toen ze erlangs liep. Een kleine waterval van magie kwam naar beneden toen ze dichtgingen. Een paar verdwaalde kopjes, bordjes en grotere borden die door tevreden klanten waren achtergelaten, vlogen door de lucht toen Annie met een beweging van haar hand langsliep, en dompelden zichzelf onder in een wasbak vol warm water, waarna ze zich afschudden als een natte hond en terugschoven op de houten planken. Een mop wrong zichzelf rond een emmer vol sop en wervelde daarna over de vloer als een ballroomdanser, waarbij hij een spoor van schuimige belletjes achterliet. De stoelen schuifelden netjes onder de tafels terwijl de tafellakens zichzelf uitschudden. Dit was nog een reden waardoor het meestal gemakkelijker was om af te sluiten zonder Faye en Pari: als ze alleen was, kon Annies magie een ijverig, vlug handje helpen.

De kleine ruimte achter in de bakkerij deed dienst als voorraadkamer, personeelskamer en kleedkamer, allemaal tegelijk voor hun driekoppige team. De ruimte was altijd en eeuwig bedolven onder Fayes eindeloze stapels muziektijdschriften en *DIY*-mixtapes die ze van de radio had opgenomen. Of Pari's indrukwekkende en uitgebreide begraafplaats van knutselprojecten, waardoor ze doorgaans eerst volslagen geobsedeerd was maar dan binnen drie weken naar totale desinteresse ging. September was besteed aan kleine diertjes van klei maken, die nu als pastelkleurige toverballen op elk mogelijk oppervlak stonden. Het was gezellig, niet bij elkaar passend en chaotisch, net als de combinatie van hun drie persoonlijkheden. Maar Annie kon het niet weerstaan een klein duwtje magie door de kamer te sturen om op zijn minst de leunstoelen op te ruimen, de mixtapes te alfabetiseren en de piepkleine kleikonijntjes op kleur te zetten.

Haar eigen hoekje was apart. Achter het mooie antieke kamerscherm tikte Annie bedachtzaam tegen haar kin. Ze keek naar de stang met kleding en ging met haar magie langs de rij jurken, elk ervan fris en fruitig voor precies deze gelegenheid. Faye en Pari lachten altijd vol genegenheid om haar geïmproviseerde kleedkamer. ‘Niemand behalve Annie Wildwood kan roze zijde en vintage organza naast potten donkere chocoladepasta bewaren,’ had Pari laatst opgemerkt.

Vanavond werd het de roze jurk. Nou ja, die net iets lichtere tint roze jurk. Ze had er vier, allemaal aan fluwelen klenghangers van licht naar donker op het kledingrek, met onder elk een paar hoge hakken. Elk paar was betoverd met *Calceus Commodus* om extra comfortabel te zijn – hoe hoger de hak, hoe meer de betovering begon te werken om haar tenen aangenaam te verdoven. Ze was best trots op dat trucje; geleidelijke magie was een lastige gave om te beheersen. Maar wel belangrijk. Wie had er nou de tijd voor pijnlijke voeten die een outfit verpestten?

Met een snelle polsbeweging riep ze haar magie op en de vegen slagroom, botercrème, diverse-maar-net-zo lekkere crème verdwenen allemaal, zodat Annie nog onberispelijker was dan daarvoor. De lichte jurk met ruches aan de rok gleed van de hanger naar de paspop, zodat hij gestyled kon worden met de juiste accessoires. Tevreden met haar keuzes verwisselde wederom een subtiel magisch gebaar haar felroze Celeste-overall met de avondoutfit van de paspop. Haar schort schoot aan de touwtjes weg om zichzelf aan de deur te hangen, en de pollepel die ze ergens tijdens de dag in haar achterzak had gestoken vloog als een papieren vliegtuigje terug naar de keuken.

Annie keek in de spiegel, een prachtig verguld exemplaar dat van haar moeder was geweest. Ze kon Cressida Wild-

wood er meteen voor zien zitten en de herinneringen aan haar jeugd vormden rimpelingen op het glas. Haar moeder was altijd bezig met meer haarlak opspuiten of een of ander luxe accessoire bewonderen terwijl Annie zich ongezien aan de deurpost vastkleemde. Als haar vader en moeder zich klaarmaakten voor een avondje uit, keek ze heimelijk verlangend toe hoewel ze eigenlijk had moeten slapen. Ze vroeg zich af waar ze elke avond heen gingen, zo mysterieus en glamoureuus, met een arm van haar vader trots om haar moeder geslagen als ze eindelijk verklaarde dat ze klaar was. Nu ze het geheim ook wist, was de spiegel een herinnering aan hoe ver ze was gekomen en alles wat was achtergelaten.

Een volkomen onnodig gladstrijken van haar haar, een voorzichtige check van haar rinkelende armbanden, een vlugge oefening van haar glimlach. Die zag er oprecht uit. Fluisteringen van vage magie kleefden met een fonkeling aan haar huid. Andromeda Wildwood vond het echt geweldig om een heks te zijn. Niet alleen kwam dat meermaals per dag goed van pas, als een gouden draad met elk element van haar leven vervlochten, maar het stond haar ook gewoon heel schattig. Een heks zijn was vrolijk en leuk – en Annie wilde die twee dingen graag voor iedereen zijn.

Ze nam een momentje om zich te wapenen, een laatste blik in de spiegel om te controleren of alles was zoals het moest zijn. Dat was zo. Dat was altijd zo. Haar hart bonsde nog wat luider, alsof het opgemerkt wilde worden, om haar eraan te herinneren dat het nog steeds klopte.

Ze fluisterde binnensmonds: 'Perfect.'